

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀνόψιαστος < *ἀνόψιαζω.

Ὁ μὴ ἔχων καλὴν ὄψιν, ζωηρὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν. (α) Ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἀνόψιαστ' ῥ'ναῖκα Ζαγόρ. (β) Ἐπὶ ἄρτου: Ψωμί ἀνόψιαστο Ζίτσ. Συνών. ἄνοψος.

άνοψος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄνουπους Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτσ.) ἄσπος Χίος ἄνουπους Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἀ.) ἄγουπους Ἡπ. (Κόνιτσ. Πέραμ.) ἄνα-
πους Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

*Ἀνόψιαστος (α), ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πολὺ ἄνοψη 'ναι, θαρεῖ κάνεις πῶς εἶναι ἀρωσισμένη Ἀπύρανθ. Ἀουφο κορίτσι Χίος Πιδι ἄγουπου Κόνιτσ. Παρουσιάσκι ἄνουπους μπρουστά μου σήμωρα Ἡπ. Ἦταν σ'χαμρὸς κι ἄνουπους αὐτόθ. Ἀνόψιαστος (β), ὁ ἰδ., Ἡπ. (Κόνιτσ.): Ψωμί ἄνουπου.

ἀνταγιάντιστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀδαγιάδιστος Κρήτ. Σέρφ. ἀδαγιάδιστος Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νταγιάντιστος < νταγιάντιζω.

Ἀνυπόφορος ἐνθ' ἄν.: Ἀνταγιάντιστος καημὸς Λεξ. Πρω. Ἀνταγιάντιστα βάσανα Λεξ. Δημητρ. Οἱ πρᾶ, ἀδα-
γιάδιστος γέν'κες! Λεῦκ.

ἀνταγναντιάζω ἀμάρτ. ἀδιγναδιάζω Ἀντίπαρ. Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντι καὶ τοῦ ρ. ἀγναντιάζω, παρ' ὁ καὶ γναδιάζω.

1) Βλέπω τινὰ ἀπέναντι, ἀντικρὺ ἐνθ' ἄν.: Σὲ ἀδεγνά-
διασα Ἀντίπαρ. Τὸν ἀδιγνάδιασα τσαὶ τὸν εἶδα Παροικ. Συνών. ἀγναντιάζω 1. 2) Φθάνω, ἔρχομαι ἀπέναντί
τινος Πάρ.: Ἄσμ.

Κι ὅτε ἀδιγναδιάσανε ἐβρὸς 'ς τὸν ἄγιο-Γεώργι,
ἐλειώσ' ὁ νεὸς 'σὰν τὸ κερὶ κ' ἔσβησε 'σὰν λαμπάδα

ἀντακκιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *intaccare*.

Ἀρχίζω τι. Συνών. ἀντακκῶν-νω.

ἀντάκκιν τό, Κύπρ. ἀντάτδιν Κύπρ.

Ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀντακκιάζω ἢ ἀντακ-
κῶν-νω.

Τμῆμα θεριζομένου ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζεται
ὑπὸ τοῦ ἀρχιθεριστοῦ σχηματίζοντος διὰ τοῦ δρεπάνου
στενὴν καὶ εὐθεῖαν δίοδον, ἢ τμῆμα ἀμπελῶνος μέλλον-
τος νὰ κλαδευθῇ ἢ νὰ τρυγηθῇ: Ἐβγαλαν ἕναν ἀντάτδιν
(ἐθέρισαν κτλ.) || Φρ. Μὲν τὸν κιάν-νης ἀντάτδιν (μὴ τὸν
στενοχωρῆς). || Παροιμ.

Γούμενος καθούμενος μετὰ ἀντάτδιν κόβκει

(ὁ μακρὰν τῶν πραγμάτων εὐρισκόμενος δὲν ἔχει ὀρθὴν
ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος καὶ τῶν δυσκολιῶν αὐτῆς).
Συνών. ἔργο, λαμνί.

ἀντακκούδιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάκκιν καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-οῦδιν.

Μικρὸν ἀντάκκιν, ὁ ἰδ.

ἀντακκῶν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *intaccare*.

Ἀρχίζω τι, καταπιάνομαι μὲ κατ' ἑαυτὸν: Ἀντακκῶν-νου-
σιν εἰς τὸ θέρος τοῦ κλιθαροῦ (κριθῆς). Ἀντάκκωσα 'ς τὴν
δουλειάν ἢ τὴν δουλειάν. Ἀντάκκωσες νὰ σπέρνης; Ἐν-ν'
ἀντακκῶσῃ κ' εἰς τὸ φαεῖν. Ἀντάκκωσα νὰ κουβαλῶ πέτρες.

Ἀντακκῶσαν νὰ συνάουν ἐλαιές. Ἀντάκκωσέν τον 'ς τὸ ξύλον
(συνών. φρ. τὸν ἄρχισε 'ς τὸ ξύλο). Μόλις ἀντακκῶ-
σαμε, νὰ σου ἤρτεν τῶαί 'τθεῖνος.

***ἀντάλλαγα** ἐπίρρ. ἀλλάνταβα Στερελλ. (Αἰτωλ.
Κλών.) ἀλαφάνταλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος.

Ἄνευ τάξεως, ἄνευ προσοχῆς: Ὅ,τ' κι ἂν κάτ'ς, τοὺ
κάτ'ς ἀλαφάνταλλα. Μὴν παίρ'ς ἀλαφάνταλλα τοὺ πιδι 'ς τὰ
χέρια σ', θὰ τοὺ σκοτυώης. Μὴν πααί'ς ἀλλάνταβα αὐτοῦ
π' πιρπατεῖς, θὰ πιδικλονθῆς κι θὰ πέης! Ἀλαφάνταλλα
πιρπατεῖς, καημένι, κόντιπες νὰ μὴ ξιθ'χιάης! Νὰ τρώς μὴ
τοὺν τρώπον σ', ὅχ' ἀλαφάνταλλα (μὴ τοὺν τρώπον σ'—εὐσχήμως).

ἀνταλλαγή ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀνταλλαῖ Παξ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀδαλλαῖ Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνταλλαγή.

Τὸ νὰ ἀνταλλάσῃ τίς τι ἐνθ' ἄν.: Κάνομε ἀνταλλαγή
τὸ δεῖνα πρᾶμα μὲ τὸ δεῖνα σύνηθ. Νὰ κάωμου, ἂν θέλῃς,
ἀνταλλαῖ τὸ ἐλαιὸς Παξ. Κάνομε ἀνταλλαῖ τὸ γίδις Αἰτωλ.

***ἀνταλλαγιὰ** ἡ, ἀδαλλαβιὰ Θεσσ. (Πορταρ.) ἀνα-
φραδαλλιὰ Θεσσ. (Νευρόπ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος.

1) Τὸ ἀπροσδόκητον Θεσσ. (Νευρόπ.) 2) Ράπισμα
αἰφνίδιον Πελοπν. (Βούρβουρ.) 3) Δυστροπία Θεσσ.
(Πορταρ.)

***ἀνταλλαγιάζω**, ἀλαφανταλλιάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος ἢ τοῦ οὐσ. *ἀνταλλαγιὰ.
Καθίσταμαι ἐπιπόλαιος: Ἀλαφαντάλλιας καὶ σὺ τῶρα!
Εἶνι ἀλαφανταλλιασμένον πιδι τῶρα κι καμπούσουν κιρό!

ἀντάλλαγμα τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀντάλλαγμα Πόντ.
(Κερασ.) ἀδίλλαγμα Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀντάλλαγμα. Ἐν τῷ τύπ. ἀδίλλαγμα
ἔγινε ὑποκατάστασις τῆς προθ.

1) Τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον Πόντ. (Κερασ.)

2) Ἐξουθένωμα, κάθαρμα (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος,
ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐξωτικῶν ἀνταλλάσσιμα παιδία εἶναι
καχεκτικά ὡς πιστεύεται. Πβ. *ἀνταλλαχτό) Πελοπν.
(Λακων.): Βρὲ ἀδίλλαγμα!

ἀνταλλάγμιν τό, ἀμάρτ. ἀνιλλάγμιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάλλαγμα. Διὰ τὸ ἀνιλλάγμιν
ἰδ. ἀντάλλαγμα.

Πρᾶγμα ἀποβαλὸν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὄψιν: Ἀνι-
λλάγμιν ἐγένονμουν (ἐγενόμην ἐλεεινὸς ἐκ τινος νοσήματος).

αντάλλαγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντάλλαβος Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀρτοτ.) ἀδάλλαβος Θεσσ. (Ζαγορ. Πορταρ.) ἀλλάν-
ταβος Ἡπ. (Πωγών. κ. ἀ.) ἀλλάνταβος Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀρτοτ. Κλών.) ἀναφάνταλλος Πελοπν. (Βούρβουρ.) Σκιάθ.
ἀλαφάνταλλος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴλάνταβος Στερελλ.
(Κλών.) ἴλантаβος Πελοπν. (Γορτυν. Κερπιν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀντάλλαγος. Πβ. Σουῖδ. *αντάλλα-
γον καλοῦσι τὸν ἀντι ἐτέρου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον.

1) Ὁ ἔχων οἰονδήποτε σωματικὸν ἐλάττωμα Ἡπ.

2) Ἀνισόρροπος Πελοπν. (Γορτυν. Κερπιν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Ἀφαρπάζονται αὐτεῖν, τό 'χ' τοὺ σόι τ'ς,
ἐν' ἀλαφάνταλλ' ἀθρῶπ' Αἰτωλ. Ἀχ, ἀλαφάνταλλ' ἀνθρουπι,
δὲν πά νὰ χαθῆς! αὐτόθ. Εἶνι ἀντάλλαβος ἀθρουπους! αὐτόθ.
Αὐτὸς εἶναι ἴλантаβος Γορτυν. Κερπιν. Συνών. παλαβός.

β) Δύστροπος, πείσμων Θεσσ. (Πορταρ.) 3) Ἀπρό-
σεκτος, ἄτακτος Ἡπ. (Πωγών.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Κλών.): Εἶναι νὰ ἀνα-
φάνταλλη, νὰ σαλαιδῇ Βούρβουρ. Ἀλαφάνταλλος ἀνθρουπους,

